

Илија — број пет

Пророчки мук

Jeff Pippenger

2023-10-03

Када је Илија навео Ахава да сазове сав Израил на Кармил, то је предсликовало Бога који изводи цркву из Мрачног доба 1798. године, после три и по године прогонства, и води је ка 1844. години, а потом ка 1863. години. Та три датума јесу последња три оријентира у структури „седам времена“, како их је Исаија изложио у седмом поглављу.

Иста историја из 1798, 1844. и 1863. године такође је била предобразована када је Мојсије повео синове Израилеве из ропства Египта до горе Синаја. Историја првог и другог анђела представља милеритски покрет који је започео у време краја 1798. године и трајао све док покрет није постао црква 1863. године. Илија и Мојсије су два главна сведока милеритске историје, и они су два главна сведока у књизи Откривења током историје трећег анђела.

Милеритски покрет означава почетак вечног јеванђеља из Откривења четрнаест, а Future for America означава завршетак. Између почетног покрета милерита и завршног покрета налазимо Цркву адвентиста седмог дана. Према историчарима Адвентистичке цркве, 1856. године остатак милеритског покрета ушао је у лаодикејско стање, чиме је окончан филаделфијски период који је обухватао 1798. до 1856. године.

У претходном чланку показали смо да је надахнуће разочарање приликом преласка Црвеног мора ускладило са великим разочарањем из 1844. У том тренутку је у Мојсијевој историји наступио испит суботе, представљен маном. На истој пророчкој тачки, светлост која је дошла из Светиње над светињама започела је процес испитивања и очишћења, почевши од суботе, за оне који су прешли море и вером ушли у Светињу над светињама. Процес испитивања који је претходио 1844. години започео је у Мојсијевој историји његовим рођењем, а код милерита 1798. године, са умножавањем знања за које је Данило указао да ће произвести тростепени процес испитивања који је водио ка суду.

Многи ће се очистити, и убелити, и бити окушани; а безбожници ће чинити безбожно; и нико од безбожника неће разумети; али разумни ће разумети. Данило 12:10.

Отварање суда 22. октобра 1844. било је представљено судом над фараоном, који је започео првенцима Египта, а окончао се у водама Црвеног мора. Када су мудри вером ушли у Светињу над светињама, односно прешли кроз Црвено море, процес испитивања који је започео у време краја 1798. наставио се и после 1844. године. У историји Мојсија он је био представљен са десет проба, на којима је Израил заказивао на сваком кораку. Последња од тих десет проба била је када су дванаест ухода извидели Обећану земљу. Прва проба у Мојсијевој историји била је проба с маном, која представља суботу, а за милерите је субота била препозната као прва проба после 22. октобра 1844. године. Пошто је прва проба у обе паралелне историје била субота, наредних девет проба у Мојсијевој историји показују да ће

после 1844. постојати низ проба које ће водити или ка уласку у Обећану земљу или у пустињу смрти. Година 1863. представља завршну пробу за милеритски покрет. Ово разматрање отпочећемо од тренутка када се дванаест ухода враћају са својим извештајима о Обећаној земљи.

И вратише се из ухођења земље после четрдесет дана. И дођоше к Мојсију и Арону, и свој заједници синова Израиљевих, у пустињу Фаран, у Кадис; и донеше им извештај, и свој заједници, и показаше им род оне земље. И казаше му, говорећи: Дођосмо у земљу у коју си нас послао, и заиста тече млеко и мед у њој; и ово је род њен. Али је народ који живи у оној земљи силан, и градови су утврђени, и врло велики; а тамо видесмо и синове Енакове. Амаличани живе на јужној страни земље; а Хетеји, и Јевусеји, и Амореји, живе по горама; а Хананеји живе крај мора и покрај Јордана. Тада Халев утиша народ пред Мојсијем и рече: Хајде одмах да пођемо и заузмемо је; јер је можемо савладати. Али људи који иђаху с њим рекоше: Не можемо изаћи на онај народ, јер су јачи од нас. И пронесоше међу синовима Израиљевим зао глас о земљи коју беху уходили, говорећи: Земља кроз коју смо прошли да је уходимо јесте земља која прождире своје становнике; и сав народ који видесмо у њој јесу људи велика раста. И онде видесмо дивове, синове Енакове, од рода дивовскога; и ми бејасмо сами себи као скакавци, и такви бејасмо и у њиховим очима. Бројеви 13:25–33.

Овај одломак из Бројева садржи неке веома важне истине које треба запазити, а које би се лако могле превидети ако се историја представљена у њему не посматра као предслика Милеритског покрета. Једна поента јесте да су побуњеници са „злим извештајем“ падали на својој десетој и последњој проби, и да су се на тој завршној проби испољиле две класе људи. Те две класе, које су се развијале кроз историју претходних девет проба, испољиле су свој карактер на основу тога који су „извештај“ изабрале да прихвате. Године 1863. Милеритски адвентизам одбацио је Мојсијев извештај, као што је представљен пророштвом о ропству у Левитској двадесет шест. Извештај који су изнели Исус Навин и Халев био је једноставно понављање Божјег „извештаја“ током читаве историје њиховог избављења из ропства. Од Мојсијевог рођења па надаље, Бог је обећавао да ће их извести из ропства и увести у земљу која је вековима раније била обећана Аврааму. Исус Навин и Халев представљају оне који су стајали на темељном извештају; осталих десет ухода одбацило је да је Бог уистину дао тај извештај.

И сва заједница подиже глас свој и повика; и народ плака те ноћи. И сви синови Израиљеви гунђаху на Мојсија и на Арона; и сва заједница рече им: Кад бисмо помрли у земљи египатској! или кад бисмо помрли у овој пустињи! И зашто нас Господ доводи у ову земљу, да паднемо од мача, да жене наше и деца наша буду плен? Не би ли нам боље било да се вратимо у Египат? И рекоше један другоме: Поставимо себи вођу, па да се вратимо у Египат. Бројеви 14:1–4.

Када је 1863. године Џејмс Вајт написао чланак у Review and Herald, одбацујући Милерово разумевање „седам времена“, и када је исте године Ураја Смит објавио кривотворену карту која је била лишена сваког помена „седам времена“ из Левитске књиге, и Вајт и Смит су оставили по страни дело Вилијама Милера и применили библијску методологију отпалог

протестантизма. Методологија отпадника, које су они недавно били означили као „кћери Вавилона“, била је употребљена као аргумент за одбацивање Милерове поруке којом је руководио анђео Гаврило. На десетој проби древног Израиља они су непосредно рекли: „Да поставимо вођу, па да се вратимо у Мисир.“ Неуспех на десетој и последњој проби заснива се на одбацивању „извештаја“ који је био доследан извештају од самог почетка, и на жељи да се врати у ропство Мисира. Када је Јеремија симболички представљао оне који су били разочарани због неуспелог предсказања из 1843. године, Бог га је изричито позвао да се врати Богу и својој ранијој ревности за поруку, али му је такође заповедио да се никада не врати онима који су били означени као кћери Вавилона.

Зато овако говори Господ: Ако се обратиш, вратићу те, и стајаћеш преда мном; и ако одвојиш драгоцено од ништавног, бићеш као уста моја; нека се они врате к теби, али ти се не враћај к њима. Јеремија 15:19.

Године 1863, Џејмс Вајт и Урија Смит поставили су новог капетана да их поведе натраг тамо куда им је било заповеђено да не иду. Исус Навин и Халев представљају оне који су желели да иду напред, а Вајт и Смит представљају оне који су желели да се врате.

Још једна тачка коју треба уочити у одломку из Књиге бројева јесте да је коначна побуна, која осуђује све побуњенике да умру у пустињи током наредних четрдесет година, једна од двеју главних референци које утврђују начело дан за годину у библијском пророштву, што је било можда најсуштинскије пророчко правило којим се Милер послужио да отвори поруку вечнога јеванђеља и првога анђела. Друго библијско сведочанство за то правило налази се у књизи пророка Језекиља.

A kada to izvršiš, lezi opet na svoj desni bok, i nosićeš bezakonje doma Judinog četrdeset dana: odredio sam ti svaki dan za godinu. Језекиљ 4:6.

Оно што често остаје непримећено у вези са два стиха која су утврдила начело дан за годину јесте историјски контекст оба стиха.

Према броју дана у којима уходисте земљу, четрдесет дана, за сваки дан по годину, носићете своја безакоња, четрдесет година, и познаћете моје одустајање од обећања. Бројеви 14:34.

Стих у Књизи бројева догодио се на почетку древног Израиља и представљао је побуну Божјег заветног народа, а стих у Језекиљу догодио се на крају древног Израиља и представљао је побуну Божјег заветног народа. Казна на почетку била је смрт у пустињи, а казна на крају било је ропство у земљи њихових непријатеља. Начело дан за годину наглашава побуну једног заветног народа. Две казне, једна на почетку а једна на крају, али обе различите. Прва је била смрт постепеним исцрпљивањем током путовања кроз пустињу, а последња заробљеништво и ропство у дословном Вавилону.

Тада Мојсије и Арон падоше ничице пред свим збором заједнице синова Израиљевих. А Исус, син Навинов, и Халев, син Јефонијин, који беху од оних што уходише земљу, раздераше своје хаљине; и рекоше свему збору синова Израиљевих говорећи: Земља

кроз коју прођосмо да је уходимо веома је добра земља. Ако смо мили Господу, увешће нас у ту земљу и даће нам је, земљу у којој тече млеко и мед. Само се не буните против Господа, и не бојте се народа оне земље; јер су нам они као хлеб: заштита је њихова отступила од њих, а Господ је с нама; не бојте их се. Али сав збор рече да их побију камењем. Тада се показа слава Господња у шатору од састанка пред свим синовима Израиљевим. И рече Господ Мојсију: Докле ће ме овај народ вређати? и докле ми неће веровати, после свих знакова које сам учинио међу њима? Ударићу их помором и одбацићу их, а од тебе ћу начинити народ већи и силнији од њих. А Мојсије рече Господу: Чуће то Мисирци, јер си ти силом својом извео овај народ испосред њих; и казаће то становницима ове земље, јер су чули да си ти, Господе, усред овога народа, да се ти, Господе, виђаш лицем к лицу, да облак твој стоји над њима, и да идеш пред њима дању у стубу од облака, а ноћу у стубу огњеном. Ако, дакле, побијеш сав овај народ као једнога човека, тада ће народи који су чули глас о теби говорити: Зато што Господ није могао увести овај народ у земљу коју им се заклео дати, побио их је у пустињи. А сада, молим те, нека се покаже велика сила Господа мога, као што си говорио рекавши: Господ је дуготрпељив и обилан милошћу, прашта безакоње и преступ, али кривца никако не оставља некажњена, походећи безакоње отаца на деци до трећег и четвртога колена. Опрости, молим те, безакоње овога народа по величини милости своје, као што си праштао овоме народу од Мисира па до сада. Бројеви 14:5–19.

Историја представљена у овим стиховима постала је библијски симбол који се назива „дан изазивања“. На „дан изазивања“ упућује се у Псалму деведесет петом, Јеремији тридесет другој и Јеврејима три, али се тим симболом у овом тренутку нећемо бавити. У претходном одломку истакнуто је важно начело које се мора препознати. То начело је такође приказано кроз пророка Самуила, Луцифера, Елену Вајт и, наравно, Мојсија у овом одломку.

И рекоше му: Ето, ти си остарео, а синови твоји не ходи путевима твојим; зато нам сада постави цара да нам суди, као свим народима. Али Самуилу не би по вољи то што рекоше: Дај нам цара да нам суди. И Самуило се помоли Господу. А Господ рече Самуилу: Послушај глас народа у свему што ти говоре; јер нису одбацили тебе, него су одбацили мене, да не царујем над њима. По свим делима која чинише од дана кад их изведох из Египта па до данас, остављајући мене и служећи другим боговима, тако чине и теби. Зато сада послушај глас њихов; али их озбиљно опомени и покажи им какво ће бити право цара који ће царовати над њима. И Самуило каза народу који је тражио од њега цара све речи Господње. И рече: Овако ће поступати цар који ће царовати над вама: узимаће синове ваше и постављаће их себи за кола своја и за коњанике своје; и неки ће трчати пред колима његовим. И поставиће себи заповеднике над хиљадама и заповеднике над педесетинама; и одређиваће их да му ору њиве, и жању жетву његову, и праве оруђе ратно и справе за кола његова. И кћери ваше узимаће да му справљају мирисе, и да кувају, и да пеку хлеб. И њиве ваше, и винограде ваше, и маслинике ваше, и то најбоље, узеће и даће слугама својим. И узимаће десетак од семена вашег и од винограда ваших, и даваће дворјанима својим и слугама својим. И узеће слуге ваше и слушкиње ваше, и најбоље младиће ваше, и магарце ваше, и употребиће их за своје послове. Узеће десетак од оваца ваших; а ви ћете му бити слуге. И вапићете у онај дан

због цара свога кога сте изабрали себи; али вас Господ неће услишити у онај дан. Али народ не хте послушати гласа Самуилова, него рекоше: Не, него нека буде цар над нама, да и ми будемо као сви народи, и да нам цар наш суди, и да иде пред нама, и да води наше ратове. И Самуило чу све речи народа, и каза их на уши Господу. А Господ рече Самуилу: Послушај глас њихов и постави им цара. Тада Самуило рече људима Израиљевим: Идите сваки у свој град. 1 Самуилова 8:5–22.

У овом одломку древни Израел је одбацио Бога као свога цара, а историја указује унапред на време када су објавили да немају цара осим ћесара. Одбацили су Божју теократију и захтевали да им се да цар из њиховог сопственог народа, да би на крају објавили да је њихов цар римски цар. Римски цар у последњим данима јесте римски папа.

А они повикаше: Уклони га, уклони га, распни га. Пилат им рече: Зар да распнем вашег Цара? Главари свештенички одговорише: Немамо цара осим ћесара. Јован 19:15.

Одбацивање теократије било је толико увредљиво и лично за Самуила да га је он разумео као одбацивање своје пророчке службе. Али Бог се постарао да Самуило разуме да је њихово одбацивање било усмерено против Бога, а не против пророка. Ова два одломка, која излажу пророчки однос Мојсија и Самуила према побуну древног Израиља, показују да казна за побуну која је уследила није била крај за древни Израиљ. Још увек је постојала група, представљена Исусом Навином и Халевом, која ће ући у Обећану земљу, а у повести о Самуилу крај древног Израиља био је на закључку царева Израиљевих, а не на почетку.

Мојсије је расправљао с Богом да настави да делује са древним Израиљем, јер је Мојсије расуђивао да би њихово привођење крају у тој тачки погрешно представило свету историју избављења Његовог народа и Његово обећање да ће их увести у земљу коју је Бог обећао Аврааму. Суштина је овде у томе да Бог бира да допусти да се побуна и догоди и настави, када намерава да ту побуну употреби као сведочанство истине.

Став праведнога негодовања коју је испољио Самуило испољила је и Елен Вајт.

„Никада раније нисам међу нашим народом видела тако чврсто самозадовољство и такву невољност да се прихвати и призна светлост, каква се испољила у Минеаполису. Показано ми је да ниједан од оне скупине која је неговала дух испољен на том састанку више неће имати јасну светлост да разазна драгоценост истине која им је послата с неба, док не понизе своју охолост и не признају да нису били покретани Духом Божјим, него да су им умови и срца били испуњени предрасудама. Господ је желео да им се приближи, да их благослови и исцели од њихових отпада, али они нису хтели да послушају. Били су покретани истим духом који је надахњивао Кореја, Датана и Авирона. Ти људи Израиљеви били су решени да се одупру сваком доказу који би показао да нису у праву, и настављали су, и настављали, својим путем отуђења, док многи нису били одвучени да им се придруже.“

„Ко су били ови? Не слаби, не неуки, не непросвећени. У тој побуни било је двеста педесет кнезова, угледних у збору, људи на гласу. Какво је било њихово сведочанство? ‘сав је збор свет, сваки од њих, и Господ је међу њима; зашто се онда уздигнете над

збором Господњим?’ [Бројеви 16:3]. Када су Кореј и његови другови погинули под судом Божјим, народ који су обманули није у овом чуду видео руку Господњу. Сав збор је следећег јутра оптужио Мојсија и Арона: ‘Ви побисте народ Господњи’ [стих 41], и помор је дошао на збор, те је изгинуло више од четрнаест хиљада.“

„Када сам намеравала да напустим Минеаполис, анђео Господњи стао је крај мене и рекао: ‘Не тако; Бог има дело за тебе да учиниш на овом месту. Народ понавља побуну Кореја, Датана и Авирона. Поставила сам те на твој прави положај, који они што нису у светлости неће признати; неће послушати твоје сведочанство; али Ја ћу бити с тобом; Моја благодат и сила одржаће те. Не презиру они тебе, него веснике и поруку коју шаљем Свом народу. Показали су презир према речи Господњој. Сотона им је заслепоо очи и изопачио суд; и ако се свака душа не покаје за овај свој грех, за ову непосвећену независност која вређа Духа Божјег, ходиће у тами. Уклонићу свећњак с његовог места ако се не покају и не обрате, да их исцелим. Замаглили су свој духовни вид. Нису хтели да Бог пројави Свога Духа и Своју силу; јер имају дух поруге и гађења према Мојој речи. Лакомисленост, празнословље, шала и досетке свакодневно се упражњавају. Нису управили своја срца да траже Мене. Ходе у варницама што су их сами распалили, и ако се не покају, лећи ће у жалости. Овако говори Господ: Стој на месту своје дужности; јер Ја сам с тобом, и нећу те оставити нити те напустити.’ Ове речи од Бога нисам се усудила да занемарим.” The 1888 Materials, 1067.

Сестра Вајт је била упоређена са Самуиловим ставом и речено јој је да остане с побуњеницима и њиховом побуном и да „стоји на” „месту” своје „дужности”. Заповеђено јој је да остане на свом месту, пошто је она (пророчица) била одлучила да побуњенике и њихову побуну препусти њима самима.

Правило првог помињања, које је основна саставница начела Алфе и Омеге, указује на то да је први пут када се нека тема помене од врхунске важности. Са самим почетком Луциферове побуне било је повезано и то да је Бог, да је хтео, имао сву силу неопходну да уклони Луцифера већ при самој првој себичној помисли која је потекла у Луциферовом уму. Бог је могао да уклони Луцифера из творевине, и има такву моћ да би, да је изабрао да то учини, могао то учинити на такав начин да други анђели не би ни знали шта се догодило. Наравно, Он то није учинио, јер би то, између осталог, било одрицање Његовог карактера; али Он заиста поседује стваралачку силу која би Му омогућила да учини управо то. Али Он то није учинио. Стрпљиво је допустио да побуна постане део сведочанства о Његовом карактеру, део сведочења великог сукоба који је започео на небу и који је коначно требало да дође на земљу. То је оно што је Мојсијев разговор постигао за древни Израиљ. Бог је допустио да поколење побуњеника помре у пустињи и употребио је ту историју као библијски пример да би унапредио истине повезане са вечним јеванђељем.

Тако је било и са одбацивањем Бога као цара у дане Самуилове. Самуилу је било наложено да настави и остане на месту своје дужности, упркос Самуиловим личним уверењима и пророчком знању. Овај елемент Божјег пророчког и историјског надзора препознаје се и у обнови храма после вавилонског ропства. Бог је предсказао и управљао сваким елементом седамдесет година ропства; повратком у Јерусалим, обновом Јерусалима, храма, улица и

зидина. Он је изнео временска пророчанства која су указивала на то када ће бити ослобођени из ропства. Он је одредио колико ће уредби бити да означе почетак две хиљаде и три стотине година. Он је по имену означио Кира, незнабожачког цара који ће првом уредбом започети тај процес. Сви елементи обнове Јерусалима и храма били су посебно одређени, и Он је подигао праведне људе и пророке да изврше то дело.

Упркос свему очигледном божанском пророчком предзнању и интервенцији, побуна која је довела до вавилонског ропства већ је привела крају Његово лично присуство са Божјим народом. Слава шехине никада се није вратила у храм који је био поново саграђен. Целокупна та историја била је употребљена да пружи пророчку структуру историји на крају света, премда храм више никада није био благословен присуством шехине у Светињи над светињама. У том смислу, храм који је био поново саграђен био је сведочанство не о Божјем присуству, него о Израилевој побуни. Ипак, пророци те историје, као што су Самуило и сестра Вајт у Минеаполису, наставили су да служе у својству пророка.

Побуна Луцифера прва је ствар која се помиње у великој борби између Христа и Сотоне, и Бог је допустио да се та побуна настави ради Својих сопствених намера. Самуило је, упркос свом праведном негодовању због Израилеве жеље да буде као други народи, био упућен да учествује у помазању прве двојице царева. И пророци Божји учествовали су у обнављању Божјег храма, храма који више никада неће имати шекина-присуство Божје.

Они који употребљавају своја „јела бајки“ против пророчке Речи, у настојању да прикрију побуну адвентизма 1863. године, и који бирају да свој аргумент заснују на логици да би, ако се 1863. године догодило ишта погрешно, пророчица то забранила, хотимично остају у незнању о првом начелу које је препознато већ при самом првом помињању побуне против Бога. Бог допушта побуну ради Својих сопствених намера, и ако изабере да Његови пророци остану неутрални или неми у побунама које се могу појавити, то је Његов избор.

Док почињемо да разматрамо процес кушања од 1844. до 1863. године, који је био предображен са десет кушања у којима је древни Израел пао након што је прешао Црвено море, од суштинске је важности да се разуме ова библијска чињеница. Божји пророци делују као Његови пророци у временима послушности и непослушности, и понекад не протестују против питања која би, на површини, изгледала као нешто против чега би се од пророка очекивало да протестује. Понекад су очигледно свесни побуне, али су уздржани, а у другим приликама Господ држи Своју руку над њиховим очима у погледу побуне. Када се то становиште препозна, 1863. година постаје значајан оријентир у историји шестог царства библијског пророчанства, и за рог протестантизма и за рог републиканизма.

И говорих преко пророка, и умножих виђења, и употребих сличности, посредством службе пророка. Осија 12:10.